

[Finansministeren.]

det ærede Medlems Udtalelser overhovedet kan karakteriseres som nationaløkonomiske, skal jeg overlade andre at afgøre.

Hvad de smaa Formueskatteydere angaar, som fik en Lettelse ved Loven af 1927, er det jo saadan, at de ogsaa faar denne Lettelse efter det foreliggende Lovforslag. Jeg ved ikke, om den ærede Ordfører for Venstre har overset dette, siden han talte saa varmt for de Folk, som fik en ringe Skattelettelse paa de smaa Formuer. Hvis det ærede Medlem har læst Lovforslaget helt igennem, vil han have opdaget, at denne Bestemmelse opretholdes; derfor kan han i hvert Tilfælde ikke beskyldte Regeringen for, at den vil tage denne Lettelse fra de smaa Formueskatteydere. Men det var maaske ogsaa for at blive fri for at tale om Lovforslagets væsentlige Indhold, at det ærede Medlem opholdt sig saa stærkt ved denne Bestemmelse, der altsaa bibeholdes i Lovforslaget.

Det ærede Medlem hævdede, at det gælder om at styrke Kapitalopsparingen. Ja, det er sikkert nyttigt, det tvivler jeg ikke om. Men jeg tror ikke, at denne Lov har nogen som helst Betydning for Kapitalopsparingen, at Kapitalopsparingen i vort Land afhænger af, hvad der opspares af de 7 000 Mennesker, der her er Tale om. Jeg mener ikke, at Kapitalopsparingen særlig foregaar i Godsejerklassen, for at tage et Eksempel; tværtimod tror jeg, at man, hvis man skulde tale om Kapitalødelæggelse, kunde gaa til Godsejerklassen og finde Eksempler paa, at saadant foregik der. Nej, Kapitalopsparingen i Danmark er ikke afhængig af, om man giver 7 000 Mennesker en ekstra Skattelettelse paa 7 Mill. Kr.; det har intet med Kapitalopsparing at gøre. Den foregaar heldigvis efter helt andre Linier, helt andre Principper, og det kan kun være, fordi man har en særlig Tro paa disse Velhaveres Betydning for vort Samfund, at man gaar saa stærkt i Brechen for dem. Jeg tror ikke, man kan maale et Menneskes Betydning for Samfundet efter hans Formue og heller ikke hans Indsats i Kapitalopsparingen efter hans Formue. Hvis det var saadan — jeg havde nær sagt: saa Gud Fader bevares for, hvordan det vilde gaa Danmark.

Det ærede Medlem mente, at jeg havde anerkendt de Principper, der laa til Grund for Lovgivningen af 1927, idet jeg havde forhandlet med Folketingsudvalget om en Nyordning. Jeg maa ogsaa her bedrøve det ærede Medlem med, at det ærede Medlem er galt vendt. Jeg har ikke paa nogen Maade

anerkendt Principperne for det, der skete i 1927, men jeg har søgt at reducere Virkningerne af disse Principper saa langt som muligt for at opnaa et Resultat i Folketinget, idet jeg jo ved, at der i dette høje Ting er et Flertal, som er imod Lovforslaget, og jeg havde altsaa det Haab, at hvis man opnaaede et Forlig i Folketinget, kunde man vente det gennemført ogsaa i Landstinget. Jeg ved jo ikke, om det er muligt. Det synes paa andre Punkter at være saadan, at selv om man har opnaaet et Forlig i Folketinget, er det ikke nogen Garanti for, at man kan faa et Lovforslag gennemført i Landstinget, men denne Side af Sagen skal jeg nu lade ligge her. Jeg gik ud fra, at hvis man kunde opnaa et Forlig i Folketinget, kunde man ogsaa faa det gennemført her i Tinget, og derfor maatte jeg bøje mig for det, der blev hævdet fra Venstres og de Konservatives Side i Folketinget, og søge at faa dem saa langt ned som muligt med Hensyn til det Princip, som de holdt paa var rigtigt, og som jeg holdt paa var forkert. Det lykkedes imidlertid ikke at opnaa Enighed. Det ærede Medlem maa altsaa ikke tro, at der var Tale om nogen Anerkendelse af Princippet fra min Side, nej, det var et Forsøg paa at faa Penge ud af Loven, Penge til at give Kommunerne, jeg gjorde paa dette Punkt, til Trods for at man stadig anvendte det Princip, som ligger til Grund for Loven. Jeg er ikke som Minister særlig indstillet paa Principrytteri, naar der kan opnaas reelle Resultater, men dette, at Modparten, der er den stærkeste, som den er her i Tinget, faar gennemført et Princip mod at give nogle Indrømmelser til dem, der har en anden Mening, skulde dog nødvendigvis saaledes, at den anden Part dermed erklærede, at den var blevet overbevist om, at Princippet var rigtigt. Hvis det skal være Udlægningen af de Overenskomster, man slutter mellem politiske Partier, tror jeg, det bliver vanskeligt i Fremtiden at slutte nogen politisk Overenskomst. Ethvert politisk Parti og enhver Politiker kan og maa ofte fravige det, han anser for det rigtige, for at faa gennemført en Ting, som Modparten holder paa skal gennemføres paa en helt anden Maade, men hvis man derfor skal have Ret til at hævde, at vedkommende har opgivet sit principielle Syn paa Tingene, tror jeg, som sagt, det bliver meget vanskeligt for Politikere at deltage i saadanne Overenskomster. Men saaledes er det jo heldigvis heller ikke, og derfor er det ærede Medlems Udtalelser i saa Henseende ganske urigtige. Jeg har naturligvis ikke opgivet noget som helst af mit principielle Syn paa dette For-